

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v první věci žalobce: **Super poster, s. r. o., IČ: 25063723**, se sídlem Praha 3, Koněvova 2660/141, zastoupen JUDr. Janem Marečkem, advokátem v Praze 2, Na Švihance 1476/1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské nám. 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2012, č. j. MK 11607/2012 OPP,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva kultury 14. 2. 2012, č. j. MK 11607/2012 OPP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč k rukám zástupce JUDr. Jana Marečka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 19. 4. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 14. 2. 2012, č. j. MK 11607/2012 OPP, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor památkové péče, ze dne 9. 11. 2011, č. j. S-MHMP 910355/2011, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 20.000 Kč podle § 35 odst. 1 písm. h) § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, za umístění velkoplošného reklamního zařízení s nápisem „RED BULL ART OF CAN 23. září až 2. října 2011, Pařížská 25, Praha 1“ na fasádě nemovitosti č. p. 47 v k. ú. Smíchov, postavené na pozemku parc. č. 514 v k. ú. Smíchov, Nádražní 90, Praha 5, bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14. 2. 2012, č. j. MK 11607/2012 OPP, se mj. uvádí, že Magistrát hl. m. Prahy vznik protiprávního stavu, tj. umístění velkoplošného reklamního zařízení na fasádě předmětné nemovitosti, zjistil při obhlídce nemovitosti dne 6.9.20011. Záhy poté byla jeho rozhodnutím ze dne 9. 11. 2011, č. j. S-MHMP 910355/2011, účastníku řízení uložena pokuta ve výši 20.000 Kč podle § 35 odst. 1 písm. h) § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Předmětná nemovitost č. p. 47 v k. ú. Smíchov, postavená na pozemku parc. č. 514 v k. ú. Smíchov, Nádražní 90, Praha 5, není sice kulturní památkou, ale nachází se v památkové zóně Smíchov vymezené vyhláškou. Účastník řízení je uživatelem části nemovitosti a také vlastníkem a provozovatelem reklamního zařízení na uvedené nemovitosti. Vlastníkem nemovitosti je společnost AlphaCon , spol. s r.o., IČ: 47118105.

Žalovaný se ztotožnil s názorem prvostupňového rozhodnutí, že každá neschválená výměna velkoplošného reklamního zařízení vyvolává nový protiprávní stav, a tedy nelze uložení pokuty v předmětném řízení posoudit jako uložení sankce za totožný skutek, za který sankce byla uložena v řízení MHMP – OPP vedeném pod č. j. S-MHMP 236311/2008. Skutek, za který byla uložena pokuta v předmětném řízení, byl podle názoru žalovaného jednoznačně vymezen ve výroku rozhodnutí, který uvádí, že pokuta byla udělena za umístění velkoplošného reklamního zařízení s nápisem „RED BULL ART OF CAN 23. září až 2. října 2011, Pařížská 25, Praha 1“ na fasádě nemovitosti č. p. 47 v k. ú. Smíchov, postavené na pozemku parc. č. 514 v k. ú. Smíchov, Nádražní 90, Praha 5. Zatímco v řízení vedeném pod č. j. S-MHMP 236311/2008 byla sankce udělena za umístění odlišné reklamní plachty s nápisem „Nový Lancer, dravý jako vždy, bezpečný jako nikdy“. Z uvedeného důvodu se nemůže jednat o totožný skutek.

K odvolací námitce, že reklamní nemůže být a není reklamním zařízením ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, ani zařízením ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. žalovaný uvedl, že stavební úřad je oprávněn posoudit, zda se jedná o reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona, a zda umístění reklamního zařízení v konkrétním případě podléhá režimu stanovenému stavebním zákonem.

Podle názoru žalovaného byly naplněny podmínky pro udělení pokuty podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb. byly splněny, neboť „bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že to byl odvolatel, kdo byl před provedenou obnovou kulturní památky osobou povinnou k vyžádání závazného stanoviska příslušného správního orgánu na úseku státní památkové péče ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona. Tím, že si odvolatel toto závazné stanovisko nevyžádal, ač k tomu byl podle zákona povinen, naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, tak jak je tato popsána v ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona.“

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti. Namítal, že je postihován za údajné protiprávní jednání podle ustanovení § 37 odst. a ve spojení s § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., ačkoliv skutková podstata neodpovídá jeho jednání.

Žalobce namítal, že samotná plachta není zařízením, na které by se vztahovala povinnost vyžádání předchozího souhlasu příslušného orgánu státní památkové péče k umístění nebo odstranění zařízení podle § 14 odst. 2 citovaného zákona.

Žalobce uváděl, že rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 7. 2008, č. j. S-MHMP 236311/2008 mu byla uložena pokuta ve výši 45.000 Kč podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb. za umístění reklamního zařízení (reklama uchycena prostřednictvím lan kotvených do fasády nemovitosti kovovými úhelníky) na nemovitosti č. p. 47, k. ú. Smíchov, Nádražní 90, Praha 5, a to bez závazného stanoviska MHMP – OPP podle § 14 odst. 2 citovaného zákona. Právě pro skutečnost, že na rozdíl od jiných případů zde bylo uchycení realizované pomocí kovových úhelníků a postih nebyl promlčen, tuto pokutu žalobce akceptoval a nepodal proti ní žalobu.

Žalobce uváděl, že rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 6. 2011, č. j. S-MHMP 295528/2011 mu byla uložena pokuta ve výši 90.000 Kč podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb. za umístění reklamního zařízení s nápisem „Peugeot 207 SW již od 219.900 Kč“ upevněného na fasádě nemovitosti č. p. 47, k. ú. Smíchov, Nádražní 90, Praha 5. V tomto řízení žalobce namítal, že je postihován za tentýž správní delikt, avšak Magistrát hl. m. Prahy ve svém rozhodnutí konstatoval, že se nejedná o porušení zásady ne bis in idem, neboť nová pokuta je ukládána za umístění reklamní plachty s nápisem „Peugeot 207 SW již od 219.900 Kč“, kdežto původní pokuta byla uložena za umístění reklamní plachty s nápisem „Nový Lancer, dravý jako vždy, bezpečný jako nikdy“ na předmětné nemovitosti v předcházejícím období. Namítané rozhodnutí bylo potvrzeno v odvolacím řízení rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 3. 10. 2011, č. j. MK 40013/2011 OPP. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce k Městskému soudu v Praze žalobu, která je vedena pod sp. zn. 11 A 357/2011.

Žalobce namítal, že výměna motivu na reklamním zařízení není novým protiprávním jednáním, a tudíž není porušením zákona. Poukazoval v této souvislosti na rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 25. 3. 2010, č. j. 239515/2010/Kou, v němž se uvádí, že samotná výměna reklamní plachty není považována za umístění reklamního zařízení. Obdobná situace je při výměnách motivů na reklamních panelech a jiných obdobných zařízeních. Žalobce spatřoval v napadeném rozhodnutí porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalobce namítal porušení § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., neboť samotná plachta není zařízením nebo konstrukcí, která by spadala pod pojem zařízení vyžadující stavební povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu, a není tedy možné, jak to vykládá žalovaný, aby tato plachta byla zahrnována pod pojem ve smyslu § 14 odst. 2 citovaného zákona. Podle názoru proto není možný postup podle § 35 odst. 1 písm. h) téhož zákona.

Úchyty pro reklamní plachtu byly zřízeny ve fasádě nemovitosti č. p. 47 v k. ú. Smíchov, postavené na pozemku parc. č. 514 v k. ú. Smíchov, Nádražní 90, Praha 5, před účinností novely zákona č. 20/1987 Sb. provedené zákonem č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, tedy před 1. 1. 2007. Žalobce je přesvědčen, že se nedopustil porušení zákona za doby tehdy platného ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., které výslovně nevyžadovalo předchozí souhlas příslušného orgánu státní památkové péče k umístění nebo odstranění zařízení.

Žalobce namítal, že žalovaný i správní orgán prvního stupně uplatňují nepřipustnou retroaktivitu za postih užívání dříve umístěných reklamních zařízení podle tehdy platné právní úpravy, která závazné stanovisko nevyžadovala.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 6. 2012 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 14. 2. 2012.

Žalobce ve své replice ze dne 8. 11. 2013 poukázal na skutečnost, že zdejší soud již v obdobné věci rozhodoval, a to rozsudkem 8 Ca 169-42, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. srpna 2013, č. j. 8 As 63/2012 – 37.

Žalovaný správní orgán v následné duplice ze dne 9. 6. 2014 poukazoval na rozhodovací praxi zdejšího soudu ve věcech sp. zn. 3 A 69/2011 a 3 A 70/2011 ohledně přiznání náhrady nákladů řízení.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť ani žalobce, a ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V inkriminované věci se žalobce a žalovaný neshodují ve výkladu pojmu „zařízení“ sporná je otázka, zda samotná reklamní plachta je či není zařízením, které by vyžadovalo stavební povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu a zda ji lze zahrnout pod pojem zařízení podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb.

Ze správního spisu soud zjistil následující tyto podstatné skutečnosti:

Dne 7. 9. 2011 zahájil Magistrát vůči žalobci řízení o uložení pokuty podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona o státní památkové péči za umístění velkoplošného reklamního zařízení s nápisem „RED BULL ART OF CAN 23. září až 2. října 2011, Pařížská 25, Praha 1“ na fasádě nemovitosti č. p. 47 v k. ú. Smíchov, postavené na pozemku parc. č. 514 v k. ú. Smíchov, Nádražní 90, Praha 5, bez závazného stanoviska Magistrátu podle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči. Důvodem byla skutečnost, že žalobce je uživatelem části nemovitosti, na které se nacházela uvedená reklama, a také vlastníkem této reklamy a že předmětná nemovitost se nachází v památkové zóně Smíchov. Porušení platné právní normy zjistili pracovníci MHMP-OPP na základě vlastního šetření dne 6. 9. 2011.

Dne 12. 10. 2011 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Dne 27. 10. 2011 se zástupkyně žalobce seznámila se shromážděným spisovým materiálem.

Žalobce ve vyjádření k oznámení o zahájení řízení dne 31. 10. 2011 namítal, že spis neobsahuje žádné relevantní důkazy o době spáchání předpokládaného přestupku, a že za stejný přestupek mu byla již udělena pokuta pod č. j. S-MHMP 236311/2008, a že tedy nelze uložit sankci za stejný delikt vícekrát.

Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odbor památkové péče, ze dne 9. 11. 2011, č. j. S-MHMP 910355/2011, byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč podle § 35 odst. 1 písm. h) § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. za umístění velkoplošného reklamního zařízení s nápisem „RED BULL ART OF CAN 23. září až 2. října 2011, Pařížská 25, Praha 1“ na fasádě nemovitosti č. p. 47 v k. ú. Smíchov, postavené na pozemku parc. č. 514 v k. ú. Smíchov, Nádražní 90, Praha 5, bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu podle § 14 odst. 2 téhož zákona.

Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítnulo Ministerstva kultury rozhodnutím ze dne 14. 2. 2012, č. j. MK 11607/2012 OPP.

Podle § 3 odst. 2 stavebního zákona zařízením se pro účely tohoto zákona rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3. V pochybnostech, zda se jedná o stavbu nebo zařízení, je určující stanovisko stavebního úřadu. Zařízení o celkové ploše větší než 8 m² se považuje za stavbu pro reklamu.

Podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2013, vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).

Podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona o památkové péči, ve znění platném do 31. 12. 2013,

Obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).

V inkriminované věci jde tedy především o výklad pojmu „zařízení“ dle zákona o státní památkové péči ve znění účinném od 1. 1. 2007, který byl do zákona zařazen po novele, a který však nemá vlastní definici. Spor je o to, zda do této kategorie patří i reklamní plachty, jak tvrdí žalovaný, či nikoliv jak namítá žalobce s odkazem na stavební zákon.

Sankční odpovědnost právnických (popř. kvalifikovaných fyzických) osob ve vztahu k správním deliktům, které mají smysl stejný jako v trestním právu, lze vyvodit pouze při naplnění skutkové podstaty těchto deliktů. Skutkové podstaty správních deliktů musí být proto v zákoně definovány přesně a jednoznačně, aby každý mohl vědět, zda zákon porušil, aby mohl poznat, zda je jeho jednání trestné či nikoliv.

Dle názoru soudu v případě sankcionování by měly mít pojmy shodný význam, pokud zvláštní zákon nestanoví vlastní definice těchto pojmů. Nicméně zákon o státní památkové péči nemá vlastní definici pojmu „zařízení“, a proto soud musel dospět k závěru, že tento pojem nelze vykládat různě, resp. extenzívně, tedy odlišně od stavebního zákona.

V inkriminovaném případě výklad pojmu „zařízení“ je nejednoznačný a z toho vyplývá nejednoznačná situace, jaké jednání je tedy trestné (podléhající sankci) a jaké nikoliv. Má se jednat o celé reklamní zařízení, anebo i sama reklamní plachta o sobě je takovým „zařízením“. Každá osoba může být sankcionována pouze za delikt, jehož skutková podstata je definována nerozporně, nicméně v inkriminovaném případě je možný nejméně dvojitý výklad.

Městský soud v Praze již otázku, zda samotná reklamní plachta je či není zařízením, které by vyžadovalo stavební povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu a zda ji lze zahrnout pod pojem zařízení podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., řešil v rozsudku ze dne 22. března 2012, čj. 8 Ca 169/2009 - 42, jímž zrušil rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 7. 4. 2009, čj. 14664/2008. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. srpna 2013, čj. 8 As 63/2012 - 37, zamítnul kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. března 2012, čj. 8 Ca 169/2009 - 42, a přisvědčil právním závěrům zdejšího soudu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 63/2012 - 37 mj. uvedl, že otázkou výkladu pojmu zařízení se Městský soud v Praze zabýval a dospěl k závěru, že tento pojem nelze vykládat odlišně od stavebního zákona. Tento závěr sice stručně, ale dostatečně odůvodnil, když vyložil, že by pojem zařízení neměl být vykládán jiným způsobem, než jak je tomu v případě téhož pojmu obsaženého ve stavebním zákoně. Zákon o památkové péči pojem „zařízení“ nedefinuje a nečiní tak ani prováděcí předpisy k němu. Bez legislativně řádné definice jsou však příslušná ustanovení zákona, v první řadě sankční, obtížně aplikovatelná. Zahrnutí pouhých reklamních plachet bez dalších konstrukčních prvků pod pojem zařízení by vedlo k řadě dalších navazujících problémů. Předně by těžko bylo možné bez bližší zákonné definice rozlišit, do jakých rozměrů reklamní plachta zařízením ještě není a od jakých už je. Dalo by se pak uvažovat i nad tím, zda dětský obrázek pověšený na okně či vlajka umístěná v okně či na budově je „zařízením“ či ne. Lze předpokládat, že čím menší by například reklamní plachty i ostatní (reklamní či ozdobné) prvky byly, tím častěji by docházelo k jejich výměně. Pokud by správní orgány takto postihovaly i výměnu těchto různých „zařízení“, došlo by nejen k zákonem zřejmě nepředvídané zátěži samotných správních orgánů, ale i nepřiměřené a zákonem nepředvídané zátěži jednotlivců. Ve všech případech by pak orgány státní památkové péče narážely na naprostou právní nejistotu

ohledně toho, co je postižitelné jako správní delikt a co nikoliv. Taková situace je však v právním státě vyloučena. Aby pojem zařízení obsažený v sankčním ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona o památkové péči nezůstal zcela prázdným, a tak i neaplikovatelným, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda je pro výklad tohoto pojmu možné použít definici obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona. Zákon o památkové péči i stavební zákon jsou často používány souběžně při posouzení téže věci, zejména v územním a stavebním řízení podle stavebního zákona. Důvodová zpráva k zákonu č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, kterým byl pojem „zařízení“ vnesen do zákona o památkové péči, v příslušných bodech výslovně uvádí: „Navrhované změny se týkají ustanovení § 14, které se uplatňuje v řízeních o stavbách, jejich změnách, terénních úpravách, zařízeních a udržovacích pracích, vedených stavebními úřady podle stavebního zákona, pokud se dotýkají zájmů státní památkové péče. V § 14 odst. 2 se zpřesňuje dikce s cílem dosáhnout souladu používané terminologie se stavebním zákonem. Zároveň se rozšiřuje okruh případů, kdy se vyžaduje závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností z hlediska zájmů památkové péče.“ Ke změně § 35 odst. 1 písm. h) se pak uvádí, že „[s]myslem úpravy je dosažení souladu používané terminologie se stavebním zákonem“. (digitální repozitář PSP ČR, IV. volební období, tisk č. 999/0, dostupné na www.psp.cz)

Nejvyšší správní soud uzavřel s tím, pokud tedy zákonodárce chtěl dosáhnout souladu používané terminologie u zákona o památkové péči a stavebního zákona, zřejmě nepředpokládal, že by se výkladová praxe mohla podstatně odlišovat. Z uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že je třeba pojem „zařízení“ obsažený v zákoně o památkové péči, dokud tento zákon nebo jeho prováděcí předpisy vlastní definici pojmu neobsahují, vykládat ve shodě s definicí obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona. Tento výklad je i v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 69/2007 - 86, který stěžovatel zmiňoval v kasační stížnosti. Zákonodárce soulad stavebního zákona a zákona o památkové péči sám předvídal; tím spíše se tak neuplatní výjimka z obecného požadavku na provázanost a souladnost celého právního řádu a „výkladu v širších souvislostech“ zmiňovaná v uvedeném rozsudku.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že umístění velkoplošného reklamního zařízení s nápisem „RED BULL ART OF CAN 23. září až 2. října 2011, Pařížská 25, Praha 1“ na fasádě nemovitosti č. p. 47 v k. ú. Smíchov, postavené na pozemku parc. č. 514 v k. ú. Smíchov, Nádražní 90, Praha 5, bez závazného stanoviska příslušného správního orgánu podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., není správním deliktem ve smyslu § 35 odst. 1 písm. h) téhož zákona, neboť samotná výměna reklamní plachty nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu obsaženého v tomto ustanovení.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že se žalobce správního deliktu vytýkaného v napadeném rozhodnutí nedopustil a žalobu proto shledal důvodnou, považoval již za nadbytečné vypořádávat další žalobcem vznesené námitky, které pouze jsou procesního charakteru a pouze podporují argumentaci žalobce vedoucí ke zrušení napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy soud napadené rozhodnutí ruší proto, že žalobce vytýkaný skutek nespáchal, je tak dle soudu nadbytečné zabývat se otázkou, zda byl žalobce postihnut dvakrát za tentýž správní delikt, zda správní orgány uplatňují vůči žalobci nepřípustnou retroaktivitu postihu či zda žalovaný při ukládání pokuty porušil ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů rozhodl ve věci tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 1 soudního řádu správního je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudních poplatků, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 8.808 Kč, včetně DPH ve výši 20%.

Soud nemohl opomenout, že žalovaný v duplice ze dne 9. 6. 2014 požadoval, aby v případě, že napadené rozhodnutí zruší, soud nepřiznal žalobci náklady řízení ze převzetí zastoupení advokátem, ani za sepsanou repliku. Přitom poukázal na rozhodnutí senátu 3A zdejšího soudu, který vycházel z toho, že totožný advokát zastupuje žalobce ve všech soudních sporech vedených u zdejšího soudu a že se jedná o skutkově a právně srovnatelné věci, které se odlišují jen v minimální míře. V dané věci soud neshledal důvod pro nepřiznání odměny za převzetí zastoupení, neboť právní zástupce žalobce ve skutečnosti úkon převzetí zastoupení před podáním žaloby v této věci prokazatelně učinil. Pokud jde o přiznání odměny zástupci žalobce za sepsanou repliku k vyjádření žalovaného, tuto soud považoval za nadbytečnou, k jejímu sepsání žalobce nevyzýval a navíc žalobce v replice pouze zopakoval skutečnosti již uvedené v žalobě. Proto za tento úkon žalobci náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. června 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová